

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง บริการปรึกษาวัยรุ่นในภาวะวิกฤต อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้
นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 พฤติกรรมเด็กวัยรุ่นตามแบบสำรวจพฤติกรรมเด็ก (TYC)

ตอนที่ 2 ความเครียดของเด็กวัยรุ่น

ตอนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเด็ก (TYC) และความเครียดของเด็กวัยรุ่น

ตอนที่ 4 ความต้องการการปรึกษาปัญหาในภาวะวิกฤต

ตอนที่ 5 ผลการฝึกอบรมการให้คำปรึกษาเด็กวัยรุ่นในภาวะวิกฤตสำหรับครูที่ปรึกษา
และครูแนะแนว

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้วิเคราะห์ t-test
r_{xy}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน
*	แทน	แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
%	แทน	ร้อยละ
TYC	แทน	แบบวัดพฤติกรรมเด็กวัยรุ่น (Thai Youth Checklist: TYC)
SPST-20	แทน	แบบประเมินความเครียดสวนปรุง (Suanprung Stress Test-20, SPST - 20)

ตอนที่ 1 พฤติกรรมเด็กวัยรุ่นตามแบบสำรวจพฤติกรรมเด็ก (TYC)

ผู้วิจัยจะได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่กำหนดไว้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงผลการสำรวจพฤติกรรมเด็กวัยรุ่นตามแบบสำรวจพฤติกรรมเด็ก (TYC)

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหาพฤติกรรม
ชาย	13	59.00	26.24	ระดับมีปัญหา
หญิง	12	59.25	31.37	ระดับมีปัญหา
รวม	25	59.12	28.20	ระดับมีปัญหา

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ปัญหาของวัยรุ่นที่อยู่ในภาวะวิกฤตตามแบบสำรวจพฤติกรรมเด็ก (TYC) นักเรียนจำนวน 25 คน อยู่ในระดับมีปัญหา (Clinical Range) ทั้งเพศชาย และเพศหญิง โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 59.12 เมื่อพิจารณาเป็นราย พบว่า เพศชาย จำนวน 13 คน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 59.00 และเพศหญิง จำนวน 12 คน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 59.25

ตอนที่ 2 ความเครียดของเด็กวัยรุ่น

ตารางที่ 3 แสดงความเครียดของเด็กวัยรุ่นจากแบบวัดความเครียด (SPST-20)

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	ระดับความเครียด
ชาย	13	42.15	10.02	ความเครียดมาก
หญิง	12	40.91	12.95	ความเครียดปานกลาง
รวม	25	41.56	11.29	ความเครียดมาก

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ในภาพรวมเด็กวัยรุ่นที่อยู่ในภาวะวิกฤตจะมีระดับความเครียดมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 41.56 โดยพบว่า เด็กวัยรุ่นชายจะมีความเครียดระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.15 ส่วนวัยรุ่นหญิงมีความเครียดระดับปานกลาง 40.91

ตอนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเด็ก (TYC) และความเครียดของเด็กวัยรุ่น

ตารางที่ 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่มีปัญหากับความเครียดของเด็กวัยรุ่น

		ปัญหาพฤติกรรม (TYC)	ความเครียด (SPST-20)
TYC	Person Correlation	1	.588**
	Sig. (2-tailed)		.004
	n	25	25

** . Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาพฤติกรรม (TYC) และความเครียด (Strain) โดยใช้แบบวัดความเครียด (SPST-20) ของวัยรุ่นชายและหญิง มีค่าเท่ากับ .558 ซึ่งมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า พฤติกรรมที่มีปัญหาของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเครียด

ตอนที่ 4 ความต้องการการปรึกษาปัญหาในภาวะวิกฤต (ตารางที่ 4 – 7)

ตารางที่ 5 แสดงความต้องการการปรึกษาปัญหาในภาวะวิกฤตของนักเรียน

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
ต้องการได้รับการปรึกษามากที่สุด	19	61.3
ต้องการได้รับการปรึกษามาก	11	35.5
ต้องการได้รับการปรึกษาน้อย	-	-
ไม่ต้องการได้รับการปรึกษา	1	3.2
รวม	31	100.0

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า ความต้องการได้รับการปรึกษาปัญหาในภาวะวิกฤตของนักเรียนวัยรุ่น ระดับมากถึงมากที่สุด จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 96.80 ในขณะที่นักเรียนที่ไม่ต้องการได้รับการปรึกษาปัญหาในภาวะวิกฤตมีเพียง 1 คน หรือร้อยละ 3.20

ตารางที่ 6 แสดงบุคคลที่เด็กวัยรุ่นต้องการปรึกษาปัญหาในภาวะวิกฤตมากที่สุด

รายการ	อันดับที่ 1	อันดับที่ 2	อันดับที่ 3
พ่อแม่	20 (64.5)	5 (16.1)	3 (9.7)
ครูที่ปรึกษา	3 (9.7)	10 (32.3)	6 (19.4)
ครูแนะแนว	2 (6.5)	3 (9.7)	17 (54.8)
เพื่อน	6 (19.4)	10 (32.3)	2 (6.5)

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า เมื่อมีปัญหาวิกฤตเกิดขึ้นเด็กวัยรุ่นจะเลือกปรึกษาพ่อแม่เป็นอันดับที่ 1 อันดับที่ 2 เลือกปรึกษาคูที่ปรึกษาและเพื่อน และอันดับที่ 3 เลือกปรึกษาคูแนะแนว

ตารางที่ 7 แสดงปัญหาที่เด็กวัยรุ่นต้องการได้รับการปรึกษาในภาวะวิกฤตมากที่สุด

รายการ	อันดับที่ 1	อันดับที่ 2	อันดับที่ 3
ปัญหาด้านการเรียน	23 (74.2)	5 (16.1)	2 (6.5)
ปัญหาด้านครอบครัว	3 (9.7)	10 (32.3)	8 (25.8)
ปัญหาส่วนตัว	5 (16.1)	8 (25.8)	10 (32.3)
ปัญหาด้านความสัมพันธ์	-	5 (15.1)	7 (22.6)

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า ปัญหาในภาวะวิกฤตที่เด็กวัยรุ่นต้องการได้รับการปรึกษามากที่สุดอันดับ 1 ได้แก่ ปัญหาด้านการเรียน อันดับที่ 2 ปัญหาในภาวะวิกฤตที่นักเรียนต้องการการปรึกษามากที่สุดได้แก่ปัญหาด้านครอบครัว ส่วนอันดับที่ 3 ปัญหาที่นักเรียนต้องการการปรึกษามากที่สุดในภาวะวิกฤต คือ ปัญหาส่วนตัว

ตารางที่ 8 แสดงเหตุผลที่นักเรียนไม่ไปขอรับการปรึกษาปัญหาวิกฤตกับผู้อื่น

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
นักเรียนไม่มีความกล้าที่จะไปขอการปรึกษาปัญหากับผู้อื่น	9	29.0
นักเรียนไม่มั่นใจว่าจะได้รับความช่วยเหลือ	10	32.3
นักเรียนไม่เชื่อว่าผู้ให้การปรึกษาจะช่วยได้จริง	4	12.9
นักเรียนกลัวจะถูกตำหนิ หรือได้รับความอับอาย	8	25.8
รวม	31	100.0

จะตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า เหตุผลที่นักเรียนไม่ไปขอรับการปรึกษาปัญหาในภาวะวิกฤตกับผู้อื่นมากที่สุด คือ นักเรียนไม่มั่นใจว่าจะได้รับความช่วยเหลือ คิดเป็นร้อยละ 32.3 รองลงมาคือ นักเรียนไม่มีความกล้าที่จะไปขอการปรึกษาปัญหากับผู้อื่น และนักเรียนกลัวจะถูกตำหนิ หรือได้รับความอับอาย คิดเป็นร้อยละ 29.00 และ 25.8 ตามลำดับ

ตอนที่ 5 ผลการฝึกอบรมการให้คำปรึกษาเด็กวัยรุ่นในภาวะวิกฤตสำหรับครูที่ปรึกษาและครูแนะแนว

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการวิเคราะห์ทักษะการให้บริการปรึกษาวัยรุ่นที่อยู่ในภาวะวิกฤตก่อนและหลังการฝึกอบรมของครูที่ปรึกษา และครูแนะแนว

รายการบริการปรึกษา	ระยะเวลาฝึกอบรม	n	\bar{X}	S.D.
การนำเข้าสู่การสนทนา	ก่อนการฝึกอบรม	12	2.50	1.087
	หลังการฝึกอบรม		4.17	.718
การฟัง	ก่อนการฝึกอบรม	12	2.67	.888
	หลังการฝึกอบรม		4.17	.718
การให้ข้อมูล	ก่อนการฝึกอบรม	12	2.42	.900
	หลังการฝึกอบรม		4.08	.900
การสะท้อนความรู้สึก	ก่อนการฝึกอบรม	12	2.58	.996
	หลังการฝึกอบรม		4.25	.965
การตีความ	ก่อนการฝึกอบรม	12	2.50	.905
	หลังการฝึกอบรม		4.08	.900
การสรุป	ก่อนการฝึกอบรม	12	2.75	1.138
	หลังการฝึกอบรม		4.08	.996
การสนับสนุนให้กำลังใจ	ก่อนการฝึกอบรม	12	2.92	1.084
	หลังการฝึกอบรม		4.50	.674
การเผชิญหน้า	ก่อนการฝึกอบรม	12	2.83	1.030
	หลังการฝึกอบรม		4.42	.793
การทำทนาย	ก่อนการฝึกอบรม	12	2.67	1.073
	หลังการฝึกอบรม		4.08	.900
การตกลงร่วมใจกันและการ ยืนยันในข้อตกลง	ก่อนการฝึกอบรม	12	2.75	1.138
	หลังการฝึกอบรม		4.17	.937

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของทักษะการให้บริการปรึกษาวัยรุ่นที่อยู่ในภาวะวิกฤตให้แก่ครูที่ปรึกษา และครูแนะแนวก่อนและหลังการฝึกอบรมมีความแตกต่างกัน โดยมีค่าเฉลี่ยของกระบวนการให้การปรึกษาฯ หลังการฝึกอบรมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการให้การปรึกษาในทุกคู่

ตารางที่ 10 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยกระบวนการให้การปรึกษาวัยรุ่นในภาวะวิกฤตก่อนและหลังการฝึกของครูที่ปรึกษาและครูแนะแนว

รายการเปรียบเทียบ	t	df.	Sig. (2-tailed)
การนำเข้าสู่การสนทนา	8.864**	11	.000
การฟัง	6.514**	11	.000
การให้ข้อมูล	8.864**	11	.000
การสะท้อนความรู้สึก	11.726**	11	.000
การตีความ	10.652**	11	.000
การสรุป	7.091**	11	.000
การสนับสนุนให้กำลังใจ	8.204**	11	.000
การเผชิญหน้า	10.652**	11	.000
การทำทนาย	9.530**	11	.000
การตกลงร่วมใจกันและการยืนยันในข้อตกลง	7.340**	11	.000

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกระบวนการให้การปรึกษาวัยรุ่นที่อยู่ในภาวะวิกฤตก่อนและหลังการฝึกอบรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) ทุกรายการเปรียบเทียบของครูที่ปรึกษา และครูแนะแนว